

Národná rada – najvýkonnejšia fabrika na zákony? Nie, len pobočka celosvetovej zákonodarnej korporácie

Branislav Michalka

10. augusta 2021 ✚ *Politika Spoločnosť*

Pri práci... Zdroj: TASR

Tlačová agentúra Slovenskej republiky (TASR) včera priniesla zaujímavú správu, ktorá nielen že dokresľuje atmosféru súčasného vládnutia, ale vrhá zároveň lúče poznania na výkonnosť mašínérie moderného demokratického systému. Podľa správy TASR poslanci Národnej rady SR počas tohto volebného obdobia, ktorého trvanie sa počalo na jar minulého roka, schválili neuveriteľných 213 zákonov. Neuveriteľných preto, lebo pokiaľ by podobným tempom poslanci a ich podržtaškovia pokračovali ďalej, tak by sme na konci ich vládnutia (dožijeme sa ho vôbec?) museli počítať s takmer 500, či dokonca viac, novými zákonmi. Z nových zákonov, bolo navyše prijatých 77 kusov v skrátrenom legislatívnom konaní.

Pre porovnanie, za celé volebné obdobie v rokoch 2016 – 2020 bolo v skrátrenom legislatívnom konaní schválených len 28 zákonov. Ako to súčasná vládna koalícia zdôvodňuje? Jednoducho, na vine je Covid-19. Bolo treba bojovať. A obetovať sa. Poslanci zasadali, bojovali, dvíhali ruky a stískali hlasovacie gombíky, až sa z nich dymilo (z gombíkov, aj poslancov). Keď máte čarovnú paličku, zvanú Covid-19, tak ako vravieval súdruh Stalin po prijatí novej sovietskej ústavy: „*Život sa stane krajším, práca sa stane radostnejšou*.“ Aj naši poslanci sa s radosťou pustili do diela a práca im ide od ruky.

Pripusťme, že nadšené budovateľské tempo našich zákonodarcov nepoľaví a potrvá (zmiluj sa nad nami, ó Pane) možno aj počas ďalších volebných období. Kto bude schopný vstrebať každé štyri roky nových 500 zákonov? A predovšetkým – aký to je systém, ktorý ukazuje, že na svoj chod potrebuje neustálu zmenu zákonov, ich sústavnú inováciu a novelizáciu, neustále generovanie nových pravidiel?

V prvom rade si musíme uvedomiť, že nemáme do činenia s nejakou slovenskou anomáliou, alebo národným špecifikom, ale naopak, že sme aj v tomto plnohodnotným členom modernej svetovej rodiny. Moderná doba totiž priniesla začarovaný kruh neustáleho generovania a menenia zákonov. Kvantita a nestálosť, to sú poznávacie znaky riadenia moderných štátov, alebo nad-štátov. Ideálna zmes na vytvorenie chaosu, v ktorom sa vyznajú len tí, ktorí tento chaos vyrábajú.

Tam, kde ideológie presadzujú permanentnú kultúrnu revolúciu, ako trvalú (paradoxne) paradigmu, tam nutne treba množstvo poslancov a úradníkov, ktorí tieto zmeny kodifikujú. Keďže však tieto zákonné zmeny nutne, v duchu zvolenej ideológie, čoskoro potrebujú inováciu, tak sa nové a nové stohy papiera, schvaľované a prežívané masou usilovných byrokratov, valia na hlavy zmätených občanov, stojacich bezradne pred touto smrtonosnou lávou, valiacou sa z parlamentnej sopky na moderné demokratické Pompeje.

Pokiaľ by sa nejakého občana v tzv. rozvinutých krajinách niekto spýtal, na nejaký konkrétny zákon, je veľký predpoklad, že by nevedel vôbec povedať aké je momentálne status quo, pretože, úprimne povedané – žiadne status quo vlastne neexistuje. Ocitli sme sa uprostred súvislého herakleitovského toku, v ktorom nie je nič trvalé. A netýka sa to len prostých „dezolátov“, ako ich radi nazývajú rôzne samozvané „élity“. Čo môže napríklad lekár v modernom svete vedieť o kodifikovanom počte pohlaví, ktorý neustále narastá, aby vedel či je požiadavka jeho nového pacienta v súlade s najnovšou zákonnou normou, alebo nie?

Kolko právnych výkladov, kľúčiek, zmätkov, byrokratických šialenstiev, šikanovania a všeobecného zhlúpnutia, sa ukrýva v tej strašnej cifre – 213 nových zákonov? Vieme si predstaviť našich predkov, ktorí sa sťažovali na „prebyrokratizovaný“ aparát v Habsburskej monarchii, že by boli ochotní vstrebať pri svojom každodennom živote, v majetkovoprávnej, občianskoprávnej či dokonca v morálnej oblasti prírastok čo i len 50 nových zákonov ročne? Že by dokázali žiť s predstavou, ktorá im vnuká myšlienku na to, ako sa za desať rokov, pri neustálych zmenách, prevráti všetko hore nohami?

Neustále reformy reforiem, zmeny pre zmeny (ako povedala nedávno jedna aktívna slovenská súdružka o jednom rezorte: Už desať rokov sme ho nereformovali! Treba reformovať.), to všetko má za následok vytvorenie špeciálnej kasty, ktorá sa dokáže (?) v tomto chaose orientovať, a ktorá ho pravdepodobne aj vyrába na udržanie svojej pozície. Nasleduje zákonité generovanie ďalšieho chaosu, pretože na každý nový zákon sa pri rozporuplnom výklade bude musieť časom našiť nová úprava, ako aj naivná snaha niektorých latentných poctivcov, zastaviť chaos metódou vytvárania nových zákonov a permanentného hlasovania o čomkoľvek, čím sa však len ďalej chaos šíri.

Spoliehať sa na to, že v systéme sa nachádza nejaký brzdný mechanizmus, ktorý by bol ochotný vo väčšej miere vzdorovať týmto samo oplodňujúcim a seba rozmnožujúcim demokraticko-byrokratickým snahám, je neprimerané. Prezidentka Čaputová, ktorá sa prezentovala pred voľbami ako skládková bojovníčka z Pezinka a nekompromisná kritička byrokracie, vrátila späť do parlamentu len sedem právnych noriem z 213. No ale keď sa bojuje s „hnusobou“, tak to inak ani nejde.

Je však možné, že sa ľud predsa len dočká určitej stability, pretože všetko nasvedčuje tomu, aké sú už svetové elity unavené z chaosu, ktorí vyrábajú. Prišiel čas si oddýchnuť, veď práca je už takmer ukončená. Ako riešenie nestability a chaosu však neprinesú naši páni návrat do čias kresťanskej civilizácie, v ktorej morálne a spoločenské normy nepodliehali takým turbulentným zmenám, ale zabetónovanie sa v neomarxistickom ľavicovom šialenstve. Už sa na tom pracuje a cieľ sa blíži, čoho dokladom je zrejme aj usilovnosť slovenských poslancov.

A občania, keď bude zákonodarné snaženie na konci, ktorý možno vo svete nie je až tak ďaleko (a na túžbach slovenských dezolátov mu nezáleží), s prekvapením zistia, že doba zmien je za nami. Zákon o tom, že na

vstup do reštaurácie, či na vycestovanie budú musieť mať občania nejaké „znamenie zodpovednosti“, potvrdenie o lojalite a pokrokovom duševnom zdraví, tu možno zostane nezmenený veľmi dlho. Rovnako ako zákony potláčajúce diskrimináciu minorít. Nadlho zrejme zostanú zákony o vine európskej a kresťanskej civilizácie a rovnako nás neopustia zákony na účinnú sociálnu kontrolu obyvateľstva.

Zbavili by sme sa ich jedine tak, ak by sme sa teraz postavili na odpor zvrátenej civilizácii, ktorá je schopná za rok a pol vyprodukovať 213 zákonov a voči nej postavili civilizáciu vybudovanú na počtom skromných, ale stále platných, 10 Božích prikázaniach.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/slovensky-parlament-najvykonnejsia-svetova-fabrika-na-zakony-nie-len-pobocka-celosvetovej-zakonodarnej-korporacie/>